

Arrest

nr. 227 015 van 2 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u etnisch Lor. U bent afkomstig uit Ramhormoz, waar u uw hele leven woonde met uw ouders. U heeft vijf zussen en twee broers, die allen in Iran wonen. U werkte (net als iedereen in uw familie en in uw stam) als veehouder en landbouwer. U werd streng islamitisch opgevoed, en reeds vanaf uw geboorte stond het vast dat u zou huwen met uw nicht L. (...), de dochter van de broer van uw vader. Op 3 farvardin 1397 (23 maart 2018) werden jullie officieel verloofd. Jullie zagen het allebei niet zitten om met elkaar te huwen, en spraken af dat jullie dit aan de familie zouden vertellen. Op 17 tir 1397 (08.07.2018) vertelden jullie elk aan je eigen ouders dat jullie niet wilden huwen. U werd door uw vader en uw broer geslagen. Op 18 tir 1397 (09.07.2018) ging

u met de motor naar de bank, en op de terugweg zag u dat een wagen u achtervolgde. Men reed u aan en bedreigde u met zwaard en machete. U vluchtte naar huis en vertelde aan uw moeder wat er gebeurd was. Ze zei u om niets aan uw vader te vertellen, omdat hij u zou vermoorden. Zij zou zelf met hem spreken. Rond drie uur 's nachts werd uw huis beschoten. U beseftte dat u in een gevaarlijke situatie was beland. Een paar uur later ging uw vader met de familie van L. (...) spreken, hij zei dat hij u tot de orde zou roepen. Ze zeiden hem dat ze u zouden vermoorden als u niet met L. (...) zou huwen. Toen uw vader thuis kwam nam hij een geweer en wilde hij u neerschieten. Doordat uw zus en uw moeder tussenbeide kwamen, schoot hij in het plafond. U nam de benen, maar uw neven M. (...), A. (...) en Mo. (...), de broers van L. (...), stonden u op te wachten. Ze liepen u achterna met zwaarden en machetes en scholden u uit. Na een achtervolging van twintig minuten, slaagde u erin een taxi te nemen naar Ahwaz. Daar nam u een bus naar Teheran op 20 tir 1397 (11 juli 2018). U ging naar een vriend van uw legerdienst, Am. (...), en vertelde hem wat er was gebeurd. U mocht een nacht in zijn woning slapen maar niet langer, want hij wilde vermijden dat hij betrokken zou raken bij uw problemen, aangezien uw familie u zeker zou vinden. U durfde niet naar een hotel te gaan, en besliste op straat te slapen. Op een nacht kwam een oude man, An. (...), naar u in het park, hij nam u mee naar zijn woning. Hij was christen en zei dat al uw problemen door religie kwamen. U verbleef een maand of anderhalve maand bij hem, hij vertelde u over Jezus Christus en toonde u een film over diens leven. U kalmeerde en hij zei dat dit dankzij het christendom was. Hij raadde u aan om naar een veilige plek te gaan, aangezien uw familie u zeker zou vinden. Wanneer u op een veilige plaats was, zou u het christendom verder kunnen verkennen. Op 23 of 24 shahrivar 1397 (14 of 15 september 2018) reisde u per vliegtuig naar Servië. U verbleef twintig dagen in Servië en leerde er twee anderen uit uw stad kennen. Jullie beslisten samen een smokkelaar te regelen om verder te reizen. Op 4 oktober 2018 vertrokken jullie per vrachtwagen uit Servië naar België. U kwam aan op 8 oktober 2018 en diende de volgende dag uw verzoek om internationale bescherming in. Op 11 november 2018 ging u voor het eerst naar de evangelische kerk in Kortrijk en werd er een verlossingsgebed voor u gelezen. Sindsdien gaat u elke zondag naar de kerk, maar u bent nog niet gedoopt. Ook post u christelijke boodschappen op uw profiel op Facebook. Ter staving van uw verzoek legde u dreigberichten neer die u van uw broer en neven via whatsapp ontving. Op uw telefoon liet u foto's zien van uw Belgisch rijbewijs en van de foto op uw shenasnameh. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u een brief van de heer Me. (...) van de Iraanse kerk in Kuurne, foto's van uw shenasnameh en legerkaart en enkele foto's van kerkbezoeken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Volgens uw verklaringen vreest u in Iran te worden gedood door uw familie en die van uw ex-verloofde L. (...) (CGVS, p. 18-19). Daarnaast haalde u aan te zijn bekeerd naar het christendom en dit ook aan uw moeder te hebben verteld (CGVS, p. 20) Er dient echter te worden vastgesteld dat tal van tegenstrijdige en incoherente elementen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Aangaande uw vrees ten aanzien van uw familie omwille van de verloving die u heeft verbroken, dient vastgesteld te worden dat het hoogst opmerkelijk is dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter verklaarde dat u verplicht werd met uw nicht te trouwen en dat u bang was om tegen de beslissing in te gaan. Nergens vermeldde u doodsb bedreigingen of fysieke agressie die het gevolg was van uw weigering om te huwen (vragenlijst DVZ, vraag 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u plots te zijn geslagen door uw vader en broer en stelde u dat uw vader u trachtte neer te schieten maar dat u kon ontkomen. Uw bewering dat u uw drie neven die u in uw straat stonden op te wachten met zwaarden en machetes en op vier of vijf meter van u stonden en u wilden doden, kon ontwijken door over akkers te lopen die u beter dan hen kende, komt ongeloofwaardig over (CGVS, p. 16-17). Voorts stelde u dat u zowel voor als na uw komst naar België dreigberichten ontving van uw broer en uw drie neven (CGVS, p. 18-19). U verklaarde dat u de dreigberichten kreeg en een paar dagen later van een vriend hoorde dat ze belangrijk konden zijn. Toen besliste u om er screenshots van te nemen, die u voorlegde bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er wordt echter vastgesteld dat er op enkele van de screenshots staat dat u een bericht 'vandaag' ontving, dus op dezelfde dag dat u het screenshot maakte. Hierop gewezen, stelde u plots dat u de screenshots nam op dezelfde dag dat u ze ontving, en ontkende u uw eerdere verklaring (CGVS, p. 19). Een louter ontkennen van eerder

afgelegde verklaringen is geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid in uw verklaringen en ondermijnt uw geloofwaardigheid. Hoe dan ook kan er aan deze dreigberichten – waarvan de naam en profielfoto van de afzender overigens niet op de screenshots worden weergegeven – geen enkele bewijswaarde worden gehecht. U kan immers aan eender wie hebben gevraagd u dergelijke berichten te sturen. Behalve deze berichten beschikte u over geen enkele vorm van bewijs aangaande uw (gedwongen) verloving en de problemen met uw familie, zoals foto's of medische documenten (CGVS, p. 16). Indien u uw familie zodanig vreest dat u zelfs niet aan uw moeder durfde te vertellen waar u momenteel verblijft, is het daarenboven bijzonder opmerkelijk dat u wel op uw publieke facebookpagina duidelijk uw verblijfplaats vermeldt. Uw verklaring hiervoor, dat uw vader analfabeet is, uw moeder geen Facebook heeft en niemand in uw omgeving weet wat Facebook is (CGVS, p. 11, 19) kan geenszins overtuigen. U beschikt immers zelf sinds minstens 2015 over een profiel op Facebook, dus de website is zeker gekend in uw regio van herkomst. De geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vrees voor uw familie wordt verder aangetast door het feit dat u (een kopie van) uw shenasnameh en legerkaart, waarvan u verklaarde dat deze bij uw ouders, voor wie u vrees koestert, lagen (CGVS, p. 12-13), na het persoonlijk onderhoud kon bemachtigen en binnen de drie dagen bezorgd heeft.

Omwille van bovenstaande vaststellingen, komt de geloofwaardigheid van uw problemen met uw familie ernstig op de helling te staan. Hoe dan ook wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u, om te ontkomen aan eventuele problemen met uw familie, niet in de mogelijkheid zou verkeren om zich zelfstandig elders in Iran te vestigen. U verbleef immers na uw vertrek uit Ramhormoz nog bijna twee maanden in Teheran. Gevraagd naar de mogelijkheid zich in Teheran of elders in Iran te vestigen, stelde u dat men u na hooguit twee of drie maanden of na een jaar zou vinden omdat u uit een grote familie komt (CGVS, p. 17). U gaf echter geen enkele concrete reden waarom uw familie ertoe in staat zou zijn om u in een uitgestrekt land met meer dan tachtig miljoen inwoners terug te vinden. U stelde overigens zelf dat u een onafhankelijke man bent en uw plan kan trekken (CGVS, p. 17).

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde bekering tot het christendom. Gelet op het weinig geloofwaardige karakter van uw beweerde problemen en ontsnapping van uw familie in Iran, komt het ook weinig geloofwaardig over dat u in Teheran op een nacht werd opgepikt door een zekere An. (...) die u ingewijd heeft tot het christendom (CGVS, p. 5). Verder dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over uw bekering. Nochtans vond dit gesprek plaats op 22 november 2018, dus elf dagen nadat voor u het verlossingsgebed zou zijn gelezen in de kerk in Kuurne en u zichzelf als christen beschouwde (CGVS, p. 3). Tijdens uw persoonlijk onderhoud legde u bovendien een eerder gebrekkige kennis aan de dag aangaande het christendom. U slaagde er weliswaar in enkele elementen te vertellen, maar moest op verschillende vragen het antwoord schuldig blijven of gaf een verkeerd of gebrekkig antwoord. Zo wist u niet dat Jezus volgens het evangelie tijd doorbracht in Egypte (hetgeen voorkomt in het Evangelie volgens Matteüs, dat u verklaarde te hebben gelezen), kon u slechts twee parabels noemen terwijl in het evangelie van Matteüs – dat u beweert gelezen te hebben - maar liefst 23 parabels staan, kon u uit het Oude Testament enkel Genesis en de mirakels van Mozes vernoemen, wist u niet wanneer Jezus werd geboren, kende u de sacramenten niet, stelde u verkeerdelijk dat Jezus drie dagen na zijn verrijzenis naar de hemel ging (dit is volgens de bijbel 39 dagen na de verrijzenis), wist u niet wat de tien geboden zijn en kon u niet vertellen wat Pinksteren is (CGVS, p. 7-11). Ofschoon door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt dat u wel enige beperkte kennis betreffende het christendom bezit, dient te worden opgemerkt dat deze kennis door studie kan worden verworven en op zich niets zegt over uw geloofsovertuiging. U legde daarenboven geen enkel bewijs neer ter staving van uw bewering dat u sinds 11 november 2018 wekelijks naar de kerk gaat (CGVS, p. 11). De door u – na het persoonlijk onderhoud – neerlegde brief ondermijnt slechts uw geloofwaardigheid. De brief stelt, net zoals u verklaarde, dat u vanaf 11 november 2018 naar de kerk komt. Er wordt geschreven: "P. M. S. (...) is tot nu toe altijd aanwezig op de bijeenkomsten (...) daarnaast volgt hij ook de dooplessen (bijbellessen) voorafgaand aan de dienst." Deze brief werd echter opgesteld op 18 november 2018, wat betekent dat u op het moment van schrijven voor maximaal de tweede maal aanwezig was in de kerk. Er kan dan ook geen sprake van zijn dat u 'tot nu toe altijd' aanwezig was, en deze brief kan geen bewijs vormen voor uw betrokkenheid bij de kerk tot op vandaag. Er dient bovendien te worden gewezen op het feit dat deze brief werd gedateerd op 18 november 2018, drie dagen voor uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar u naliet de brief bij dit gesprek neer te leggen. U gaf overigens zelf toe dat u de zondag voor het gehoor niet naar de kerk was geweest (CGVS, p. 8). De door u neergelegde foto's – twee van uzelf bij een kerstboom en drie van uzelf vooraan in de kerk – zijn, gelet op uw kleding en die van de andere personen op de foto's, genomen op twee verschillende gelegenheden. Ook deze foto's kunnen dus niet gelden als bewijs dat u tot op vandaag wekelijks de kerk bezoekt. Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u niet gedoopt bent en dat er totnogtoe geen concrete plannen zijn om u te laten dopen (CGVS, p. 3).

Het geheel van bovenstaande elementen noopt ertoe te besluiten dat u niet heeft aangetoond dat uw christelijke activiteiten, voor zover u deze heeft, ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Aangezien u uw bekering bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde, aangezien uw kennis over het christendom te wensen overlaat en aangezien u uw beweerde regelmatige kerkgang in België niet aannemelijk heeft gemaakt – u maakte hoogstens aannemelijk een of twee naar een kerk geweest te zijn ondanks dat u al meer vijf maanden in België verblijft – heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een (overtuigd) christen te zijn en zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van december 2018 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan (de oprechtheid van) uw bekering tot het christendom, noch aan de door u aangehaalde vrees naar aanleiding van uw problemen met uw familie. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De foto's van uw shenasnameh en legerkaart kunnen hooguit uw identiteit bevestigen. De dreigberichten, brief van de heer Me. (...) en foto's van uw kerkbezoeken werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel". Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het

verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar problemen in Iran herhaalt en tevens stelt haar familie te vrezen omwille van haar bekering tot het christendom, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gewag maakte van de doodsb bedreigingen of fysieke agressie die het gevolg was van haar weigering om te huwen en er louter verklaarde dat zij verplicht werd met haar nicht te trouwen en dat zij bang was om tegen de beslissing in te gaan, voert verzoekende partij aan dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd werd haar relaas “*zeer kort*” te houden en zich te beperken tot de grote problemen. Tevens merkt verzoekende partij op dat de omstandigheden waarin zij haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken diende af te leggen niet optimaal waren. Bovendien was verzoekende partij enigszins terughoudend tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij aanvankelijk van plan was om in Groot-Brittannië een verzoek in te dienen maar door een misverstand met de smokkelaar terecht kwam in België.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zelf aangaf dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de redenen heeft kunnen vertellen die de aanleiding vormden voor haar vertrek uit Iran (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 2). Waar zij stelt dat zij zich moest beperken tot de grote problemen, acht de Raad het allerminst aannemelijk dat verzoekende partij doodsb bedreigingen en fysieke agressie naar haar toe niet zou beschouwen als zijnde “*grote problemen*”. Het doet ernstig afbreuk aan het thans door haar voorgehouden relaas dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts verklaarde dat zij verplicht werd met haar nicht te trouwen en dat zij bang was om tegen de beslissing in te gaan, zonder dat zij gewag maakte van de doodsb bedreigingen of fysieke agressie als gevolg van haar weigering om te huwen waarover zij wel vertelde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

2.2.5. De Raad duidt er verder op dat in de bestreden beslissing aangaande de voorgehouden problemen met haar familie tevens wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met de door haar ontvangen dreigberichten; (ii) aan de screenshots van de dreigberichten die verzoekende partij bijbrengt geen bewijswaarde kan worden gehecht; (iii) verzoekende partij behalve deze berichten over geen enkele vorm van bewijs beschikte aangaande haar (gedwongen) verloving en de problemen met haar familie, zoals foto's of medische documenten; (iv) verzoekende partij op haar publieke facebookpagina duidelijk haar verblijfplaats vermeldt, terwijl zij stelt haar familie zodanig te vrezen dat zij zelfs niet aan haar moeder durfde te vertellen waar zij momenteel verblijft; en (v) verzoekende partij (een kopie van) haar shenasnameh en legerkaart, waarvan zij verklaarde dat deze bij haar ouders, voor wie zij vrees koestert, lagen, na het persoonlijk onderhoud kon

bemachtigen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en bevestigen verder het absoluut ongeloofwaardige karakter van de door verzoekende partij voorgehouden problemen met haar familie.

2.2.6. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij, om te ontkomen aan eventuele problemen met haar familie, niet in de mogelijkheid zou verkeren om zich zelfstandig elders in Iran te vestigen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij problemen te kennen met haar familie in Iran om reden van een huwelijksweigering.

2.2.7.1. Daar waar verwerende partij geen geloof hecht aan haar beweerde bekering tot het christendom, meent verzoekende partij vooreerst dat verwerende partij haar incoherente verklaringen over haar problemen met haar familie ten onrechte heeft aangewend om tegelijk ook haar bekering naar het christendom in vraag te stellen. Wat betreft het feit dat zij tijdens haar gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet gesproken heeft over haar bekering, merkt verzoekende partij op dat zij zich pas kort voor haar interview had bekeerd en nog een zekere schroom en twijfel ervaarde om vrijuit over haar bekering te praten in aanwezigheid van de Iraanse tolk. Ook was het pas na dit gesprek dat zij haar moeder inlichtte over haar bekering en dat zij (bijkomende) doodsb bedreigingen vanwege haar familie kreeg. Haar bekering vormde op dat ogenblik dan ook nog geen probleem. Verder benadrukt verzoekende partij dat haar antwoorden op de kennisvragen over het christendom *“gezien de omstandigheden waarin hij leefde in Iran én gezien de zeer korte duur waarin hij als christen leeft in België, wel degelijk betrouwbaar, aannemelijk en geloofwaardig (zijn)”*. De wijze waarop verwerende partij de geloofwaardigheid van haar bekering beoordeelt is bovendien *“veel te abstract, te technisch en onredelijk streng”*. Uit haar verklaringen is wel degelijk gebleken dat zij blijk geeft van een oprecht geloof in het christendom en dat zij *“zich heeft bekeerd tot het christelijk geloof vanuit de innerlijke overtuiging dat dit voor hem het enige juiste geloof is en hij hiertoe gekomen is door in contact te zijn gekomen met christelijke mensen, waaronder de oude man, An. (...), die hem had opgevangen en onderdak had geboden in Iran, op een moment dat verzoeker uitzichtloos op straat trachtte te overleven en hij op de vlucht was voor zijn familie”*. Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat zij ervan overtuigd is dat zij door haar bekering in België als een afvallige zal worden beschouwd in Iran en dat zij bij een terugkeer voor deze feiten vervolgd en bedreigd zal worden. De boodschappen over het christendom die zij plaatste op haar facebookpagina kunnen wel degelijk onderschept worden door de Iraanse autoriteiten.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het gegeven dat haar familie op het moment van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet op de hoogte was van haar bekering niet kan volstaan om te verklaren waarom verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gewag heeft gemaakt van haar bekering. Immers omschreef verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar familie als traditionele en zelfs extremistische moslims (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.4), waardoor redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoekende partij, wanneer zij gevraagd wordt wat zij vreest bij haar terugkomst naar haar land van herkomst (vragenlijst CGVS, vraag 3.4), zou wijzen op haar bekering tot het christendom. Dat zij dit geheel heeft nagelaten doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweringen dienaangaande. De uitleg dat zij dit niet heeft vermeld omdat er een Iraanse tolk aanwezig was, komt evenmin overtuigend over, daar verzoekende partij wanneer haar bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar het verloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken er geen enkele melding van maakte dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde zaken niet wilde vertellen omwille van de aanwezigheid van de Iraanse tolk (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 2).

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de wijze waarop verwerende partij de geloofwaardigheid van haar bekering beoordeelt *“veel te abstract, te technisch en onredelijk streng”* is en dat uit haar verklaringen wel degelijk is gebleken dat zij blijk geeft van een oprecht geloof in het christendom, benadrukt de Raad evenwel dat verzoekende partij niet alleen een gebrekkig kennis aan de dag legt aangaande het christendom doch tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegt over haar kennismaking met het christendom en haar bekering tot dit geloof. Immers beweert zij dat zij na haar ontsnapping van haar familie naar Teheran vluchtte en daar op straat een man genaamd An. ontmoette die haar vertelde over het christendom toen zij hem over haar problemen met haar familie vertelde (notities CGVS, p. 5). Reeds tijdens haar verblijf bij An. zou verzoekende partij besloten hebben om

christen te worden (notities CGVS, p. 11). Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar problemen met haar familie, waardoor ook aan deze verklaringen van verzoekende partij over hoe en waarom zij tot het christendom is bekeerd geen enkel geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekende partij meent dat haar kennis over het christendom wel degelijk voldoende is wanneer rekening wordt gehouden met de omstandigheden waarin zij leefde in Iran en de zeer korte duur waarin zij als christen leeft in België, is de Raad evenwel van oordeel dat de kennis van verzoekende partij wel degelijk verschillende opmerkelijke lacunes bevat rekening houdend met haar beweerde christelijke activiteiten in België. Zo is het opvallend dat verzoekende partij, die nochtans aangeeft het evangelie volgens Matteüs te hebben gelezen (notities CGVS, p. 7), niet wist dat Jezus volgens het evangelie tijd doorbracht in Egypte, hetgeen nochtans voorkomt in het evangelie volgens Matteüs, en verder slechts twee parabels kon opnoemen terwijl in het evangelie van Matteüs maar liefst 23 parabels staan. Verder doet het ook ernstig afbreuk aan haar beweerde interesse in het christendom dat zij niet weet wanneer Jezus werd geboren (notities CGVS, p. 9), dat zij de sacramenten niet kent (notities CGVS, p. 9) en dat zij niet wist dat het vastentijd was op het moment van haar persoonlijk onderhoud (notities CGVS, p. 7-8), temeer gezien haar verklaring dat zij sinds november 2018 in België geregeld kerkdiensten zou bijwonen en ook Bijbelstudie zou volgen (notities CGVS, p. 3 en 7). Daarnaast wist zij ook niet wat Pinksteren is, wist zij niet wat de tien geboden zijn, stelde zij verkeerdelijk dat Jezus drie dagen (in plaats van 39 dagen) na zijn verrijzenis naar de hemel ging en kon zij uit het Oude Testament enkel Genesis en de mirakels van Mozes vernoemen (notities CGVS, p. 7-11). De Raad bemerkt nog dat, zoals ook door verwerende partij wordt opgemerkt, het feit dat verzoekende partij wel enige beperkte kennis betreffende het christendom bezit op zich niets zegt over haar geloofsovertuiging, aangezien deze kennis door studie kan worden verworven. De Raad onderstreept dat voormelde lacunes in haar kennis betrekking hebben op elementen waarvan gezien haar beweerde christelijke activiteiten in België verwacht mag worden dat verzoekende partij ervan op de hoogte is, *quod non*.

De Raad wijst er verder op dat in de bestreden beslissing tevens wordt opgemerkt dat verzoekende partij haar beweerde regelmatige kerkgang in België niet aannemelijk heeft gemaakt en hoogstens aannemelijk maakt een of twee keer naar een kerk geweest te zijn ondanks dat zij al meer dan vijf maanden in België verblijft. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen aan die deze motivering in een ander daglicht stellen.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar christelijke activiteiten, voor zover zij deze heeft, ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk daadwerkelijk een (overtuigd) christen te zijn en zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat verwerende partij aangaande de christelijke boodschappen op het facebookprofiel van verzoekende partij nog terecht het volgende motiveert: *“Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van december 2018 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.”* Waar verzoekende partij in dit verband stelt dat deze boodschappen wel degelijk onderschept kunnen worden door de Iraanse autoriteiten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing heeft waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van deze facebookberichten.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Per aangetekend schrijven d.d. 24 mei 2019 brengt verzoekende partij nog volgende stukken bij: “1) *Schrijven dd. 05/05/2019 priester K. M. (...) (Stuk 1)* 2) *Schrijven dd. 15/04/2019 Me. (...) – Iraans Evangelische Kerk Kuurne. (Stuk 2)* 3) *Doopte dd. 21/04/2019. (Stuk 3)* 4) *Kleurenfoto's van verzoeker n.a.v. zijn doopceremonie. (Stukken 4-8)*” (rechtsplegingsdossier, stuk 4). De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken niet van aard zijn om bovenstaande beoordeling te wijzigen. Vooreerst meent de Raad dat het weinig overtuigend overkomt dat verzoekende partij tot op heden van haar beweerd wekelijks kerkbezoeken louter een aantal attesten (bijlagen 1 en 2) met een sterk gesolliciteerd karakter kan bijbrengen waarin bovendien slechts op algemene wijze wordt gesteld dat verzoekende partij deelneemt aan kerkactiviteiten zonder dat de frequentie van haar aanwezigheid uit de attesten blijkt. Wat betreft het doopattest en de foto's van de doop van verzoekende partij op 21 april 2019 (bijlagen 3-8), meent de Raad dat dit evenmin afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen, nu dit niet bewijst dat verzoekende partij ook op oprechte gronden tot het christendom is bekeerd. Volledigheidshalve stelt de Raad nog vast dat één van de door verzoekende partij bijgebrachte foto's (bijlage 8) duidelijk geen betrekking heeft op het doopsel van verzoekende partij en dat verzoekende partij nalaat te verduidelijken tijdens welk gebeuren deze foto werd genomen of wat zij met deze foto wilt aantonen. Hiermee kan dan ook verder geen rekening mee worden gehouden.

Tot slot is de Raad desbetreffend van oordeel dat de absolute ongeloofwaardigheid van het initieel voorgehouden asielaanvraag, meer in het bijzonder de beweerd problemen naar aanleiding van de huwelijksweigering, het opportunistisch karakter van de plotse bekering tot het christendom – dit teneinde langs deze weg toch een erkenning van de status van vluchteling te verwerven – bevestigd.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 maart 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT